

ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP

1-5 oldal

Olv.: Bölcs 11,22-12,2 – 2Tessz 1,11-2,2 – Lk 19,1-10

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Szeretettel köszöntöm a Testvéreket! Talán elfogadható egy ilyenfajta köszöntés is: az istenkeresők népét. Hiszen miért indulnánk el másért vasárnap reggel az otthonunkból különböző templomokba, ha nem azért, mert keressük az Istent, találkozni szeretnénk az Istennel, és nyilvánvalóan azért, mert minden találkozás meghatározó, ha igazi, az Istennel való találkozás pedig eldönti az életünket. Micsoda szerencse, hogy ugyanakkor az Isten is keresi az embert. És ha ez így van, akkor szinte lehetetlen elvéteni a találkozást, csak legfeljebb az ember nem elhatározottan, nem elkötelezetten vesz részt az Istennel való találkozásban. Mindenesetre ezen a mai vasárnapon kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy tudjuk megköszönni Isten, az irgalmas Isten jóságát, aki keres bennünket, mert nem akarja, hogy közülünk egy is elvesszen, mert minden embernek az üdvösségét akarja az Isten.

Egy emberről biztosan tudom, hogy az üdvösséget nagyon akarja, úgy hívják, hogy Nyéky Kálmán. Kedves Kálmán, szerencséd van, mert tegnap, amikor elköszöntünk a fiataloktól, akik reményeim szerint hamarosan mennek Olaszországba tanulmányaik folytatására, maradtam itt a templomban Terikével ketten. Ő volt a nép, én voltam a miséző pap és érted ajánlottuk fel a szentmisét. Tehát már van egy főrod.

Ugyanakkor ezen a mai vasárnapon egy családjért is misézünk. Én a beírást úgy olvastam: a Scharle (?) családról van szó. Itt van ez a család? Értük ajánljuk föl ezt a szentmisét, akár itt van ez a család, akár nincsenek itt, akár tudjuk, kik ők, akár nem. Isten tudja!

Kedves jó Testvérek! Nézzen mindenki önmagába és ma tegye föl a kérdést a szíve mélyén mindegyikünk akar-e találkozni az Istennel?

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Vasárnapról vasárnapra találkozunk ilyen emberekkel, mint amilyen Zakeus is volt. Zakeus a vámosok fejedelme volt. Abban az időben a vámosok a Római Birodalom megbízottaiként dolgoztak, ha ugyan lehet munkának nevezni, hát végrehajtók voltak a mai fogalmaink szerint. Ezt a sajátos helyzetet múlt alkalommal már említettem, egy általános díjat állapítottak meg, azt kötelező volt beszédniük, aztán utána a maguk zsebére dolgoztak. Már azért is elkerülték őket az emberek, mert idegen hatalomnak voltak a kiszolgálói, tehát elárulták a maguk népét. Ezentúl pedig még ki is használták az övéiket, jól meg is gazdagodtak ebből. Azt gondolom, ez a Zakeus sokkal sötétebb helyről érkezett oda a találkozóra, mint mi.

Mi azért úgy nagy általánosságban mondhatjuk, hogy valamiképpen mégiscsak istenes életet élünk, hát több szeplővel, de azért mégiscsak istenes életet élünk. Talán az feltűnhet, akár nekünk magunknak is, hogy ha igazán Istennel találkoztunk volna vagy találkozánk, akkor talán örömtelibb kellene, hogy legyen az életünk, egy kicsit színesebb is kellene, hogy legyen az életünk. Túl átlagosnak mondható, néha talán még ilyet is mondhatnánk, hogy íztelen.

Mindenesetre ez a mai vasárnap egy jó lehetőség, hogy elgondolkodjunk a magunk üdvösségéről és egymás üdvösségéről, hiszen ha hívő emberek vagyunk, akkor a Biblia ezt nagyon egyszerűen így fogalmazza: célotok az örök élet, vagyis az üdvösség.

Viszont az üdvösség, az most van születőben, ma meg holnap, a tegnapi nap már elmúlt. Ma; azt hallottuk: ma üdvössége lett ennek a háznak. És ha egyszer ez elérkezik a mi életünkben is, akkor ez meghatározza a hátralévő életutunkat is a világban. A mindennapok világában az üdvösség útja nem más, mint egymás életének a szolgálata. Ez az üdvösség útja, nincs más út. Egyébként is, ezt Isten tanítja nekünk, aki minket szeret, aki irgalmas, hallottuk az énekekben. Jézus Krisztus tanítja ezt nekünk, aki értünk lett emberré, a mi üdvösségünkért, hogy a vele való találkozásunkban fölismerjük azokat a gesztusokat, amelyeknek meg jelenni a mi emberi kapcsolatainkban is, és ebben az esetben az üdvösség útján járunk.

Néha botladozva, de ki az, aki nem botladozik? Csak a hitetlenek gondolják, hogy ők sosem botladoznak, mert ők bátran vállalják, hogy azt tehetnek, amit akarnak, következőképpen ugye velük kapcsolatosan mondja az írást, hogy ők tudatlanságuk miatt nem is követnek el bűnt. Persze ez a harmadik évezredben, főleg Európában nem igaz, de hát hagyjuk meg nekik, hogy gondolják ezt. Hiszen nekünk nem velük kell foglalkozni, hanem a magunk életszemléletét kell kialakítani, hogy mi üdvösségre törekvő emberek legyünk, az üdvösség útját járjuk együtt, közösen.

És ma nagyon jó ötleteket kaphatunk éppen Zakeustól. Hiszen azt hallottuk az Evangéliumban, hogy Jézus látni szerette volna Zakeust – látni! Nyilvánvaló, értjük, hogy ez a fogalom azt jelenti, szerette volna megérteni Jézust, látni azt, hogy mit is akar ő? Megérteni azt, hogy mit akar a találkozásban velünk ez a Jézus Krisztus és miben is áll az, hogy mi vele összetartozunk, az ő útján járunk.

Itt nagyoknak sorolhatnám fel a különböző tetteit. Mindjárt kezdjük is az elején, hadd botránkozzanak meg a kedves Testvérek. Tudják, hogy ki horgolta ezt a szép oltárterítőt? Thürmer Gyula titkárának a felesége. Hálából, köszönetképpen, mert ugye ebbe a kórházba aki bejön, ha igazán irgalmasrendi a szellemisége ennek a kórháznak, akkor ez azt jelenti, hogy minden vendégben Krisztus érkezik. És valamiképpen úgy kell kitárni neki a szívünket, hogy szeretetvendég, és érte vagyunk. És ez az ember valamit megértett ebből, megsejtett ebből, a felesége meg tűt fogott és elkezdett varrogatni. Mert abban a pillanatban ha az ember megért valamit, akkor tenni akar valamit. És az első kritika is a mi keresztyénységünkkel kapcsolatosan. Ha mi értjük, miről is van szó, akkor a cselekedetek nem maradhatnak el. Nem elméleti tudásról van szó, hanem olyan ismeretről, amely meghatározza tetteinket.

Tehát ez a Zakeus látni akarta Jézust, és ez halálosan komoly volt az ő esetében. Gondoljuk csak el, ez egy tekintélyes ember volt ott Jerikóban, ő volt a vámosoknak a feje. Hát sokan utálták bizonyára, de sokan irigykedtek is, hiszen így vagyunk mi is. Látjuk néha az árulókat és hogy az árulók milyen jól élnek, még egy kicsit hajlamosak vagyunk irigykedni is rájuk. Pedig nem kellene, elég nehéz az ő életük úgy magában is, ilyen lelkiismerettel élni. Ne foglalkozzunk velük. Mindenesetre ez a Zakeus igen komolyan gondolta, hogy ő találkozni akarna Jézussal, nyilván hallott róla, voltak bizonyos ismeretfoslányai Jézus Krisztussal kapcsolatosan. És mit csinált? Hát előrefutott és felmászott egy vad fügefára. Hát azért szokatlan, nem? Tekintélyes ember, mindenki vonul Jézussal, ez meg mászik fel a fára.

És minő érdekes, számtalan példát sorolhat fel az ember, amikor valaki találkozott Jézussal és olyan cselekedetei, olyan megnyilatkozásai voltak, amik meghökkentőek. Mondjuk Pál apostol, Saul korában, aki üldözte a keresztyéneket, abban a bizonyos látomásos jelenetben.

Ki vagy te? Én vagyok, akit te üldözöl! Saul földre rogyott, megvakult és attól a pillanattól kezdve – ez az, ami az őt kísérők számára érthetetlen volt – a találkozás teljes egészében átalakította és Saulból lett Pál, a nemzetek apostola.

De egy Assisi Szent Ferenc, amikor rádöbrent arra, hogy mit is várhat tőle az Isten. Ismerős a jelenet, most éppen elég sokat foglalkoznak az Assisi felső templom Giotto-festményeivel. Többek között éppen a napokban ezt a festményt láttam, ahogy leveti a ruháját, amit az apjától kapott és majdnem visszadobja neki: ezt tudtad te adni az életemben. A gyerekek néha az életükkel kapcsolatosan is furcsán viselkednek a szüleik irányában. Mindenesetre ott állt anyaszült meztelenül, mert ő rádöbrent arra, hogy itt valami új kezdődik el, hogy sok mindentől kell megszabadulnia ahhoz, hogy ez a találkozás valóban igazolja, hogy ő mindent másképpen lát.

Vagy itt van Istenes Szent János, ha már istenesrendi kápolnában vagyunk. Amikor Istenes János hallotta Keresztes Jánosnak a prédikációját és mint a villám, úgy ütötte meg és rohangált a városban, mint egy eszement ember. Be is vitték egy pszichiátriára, mai fogalmak szerint, vagyis egy ispotályba, aztán elkezdtek gyógyítani – botokkal, hogy kiverjék belőle a megtérésnek a kegyelmét. Nem sikerült, attól kezdve emberek meghökkenve látják a magatartását és utána pedig mindazt a csodát, amit ez az ember ennek a találkozásnak a megkoronázásaképpen a világ számára elindított. De hát lehetne egymás után ilyen példák sorozatát állítani.

Mindenesetre Zakeus szintén furcsán viselkedett. De Jézus azt mondja neki, ma nálad kell megszállnom. És bizonyára sokat beszélgethettek, és a beszélgetésnek mi lett a vége? Mindaz beteljesedett, amit Zakeus gondolt, ez a nagyon bűnös ember. A szentírók néha olyan dolgokat is segítségül hívnak, hogy kifejezzék az üzenetet, amire nem is gondol egy átlagember. Ugye a földnek a legmélyebb pontja a Holt-tenger, és Jerikó a Holt-tenger partján van. Lukács evangélista ezzel azt is ki akarta fejezni, hogy mi nem tudunk olyan mélyre süllyedni, hogy ránk ne találna Jézus, aki keres bennünket. Lukács ennek az igazságnak a kifejezésére Jerikó városába helyezi ezt a találkozást. Egyébként ott is volt, mert Jézus a falig megy el akkor, amikor az ember sorsáról van szó, az emberi életéről van szó. És be is teljesedik ez a találkozás. Amikor az ünneplés végéhez érnek, akkor Zakeus föláll az étkezőasztaltól: vagyonom felét a szegényeknek adom, akit megkárosítottam, négyszer annyit fizetek vissza.

És mi a válasz? Ma üdvössége lett a háznak. Mert ő éppen úgy a mi nemzetünknek a fia, mint akármelyikünk, és ezt az embert a Jézussal való találkozás teljes egészében átalakította. Nagyon érdekes, hogy az a Jézus, aki nem egy ember felé, akit megszólított olyan elvárásokkal fordul, hogy hagyjál mindent el, légy szegénnyé és gyere az utamon és érkezzél el az emberekhez. Zakeusnál nincs erről szó: felét odaadom a vagyonomnak, négyszeresen kártalanítom, akiket becsaptam. Ebből egyébként az is látszik, hogy ő maradt a hivatalában. De valószínű, azt azért Jézustól megkapta, itt ugyan erről nem hallunk, hogy ne követelj többet a jövőben, akkor mindent igazolsz.

Kedves jó Testvérek! Azt hiszem, hogy akkor, amikor mi igazi, hívő keresztény emberek akarunk lenni, akkor ebből a történetből le kell vonni a tanulságot. Hogyha azokra a fénypontokra gondolnak a testvérek, amikről az elmúlt év során, nagyon sokszor visszaidézve azokat, beszéltem, az egyik az Értünk, a másikat Jobban. A harmadikat ma kellene megtanulni, ez pedig így hangzik, hogy Többet. Egy kicsit jobban kellene szeretnünk Istent, aki értünk Isten. Egy kicsit jobban kellene szeretnünk egymást, mert Jézus Krisztus értünk, mindenkiért lett emberré. A jobban, amikor Jézus elküldi az apostolokat: vigyétek el a

szeretetemet minden emberhez, szeressétek őket úgy, ahogy én szerettelek titeket. Hogyan szerette Jézus az apostolokat és mindenkit, akivel találkozott? Jobban, mint önmagát!

Egy kicsit, kedves jó Testvérek, Zakeus nyomán el kellene ezen gondolkodni. Jobban szeretjük magunknál az Istent? Jobban szeretjük magunknál Jézus Krisztust, a Megmentőnket? Jobban szeretjük egymást magunknál? Hiszen egymást kell megmentenünk Jézus Krisztus nyomán járva. És ma meg kellene tanulni ezt az új eligazító igazságot, a többet. Egy kicsit többet kellene mutatnunk az istenszeretéből, az emberek szeretetéből. Egy kicsit mélyebben kellene megmutatnunk az alázatosságunkat.

Nem olyan túl régen beszéltem erről, de azért megismétlem, mert könnyen felejt az ember. Az alázatosság az iránymutató az istenszeretetünket illetően meg az emberszeretetünket illetően. Alázat nélkül nem lehet Istenhez tartozni, alázat nélkül nem lehet az Istent szeretni. És ez mit jelent? Egyszerűen annyit jelent, hogy elismerjük magunk fölött az Istent, mert Isten a világmindenség ura. És minden emberi kapcsolatunk is az alázat által irányított, ami nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy elismerjük a másik embert, nem tartjuk kevesebbnek magunknál. És akár még azt is merném mondani, hogy nem ültetjük magunk fölé egy magas székre, mert mind a kettő hamis. Elegendő, hogy elismerjük egymást, elismerjük a másik embert úgy, ahogy van, és pontosan ez az alázat a vele való kapcsolatban, és igazítja magatartásunkat, viselkedésünket.

Testvérek! Mindenszentek ünnepére készülünk. A szentek épp olyan emberek voltak, mint mi. Zakeusok voltak meg Saulok voltak, meg számtalan megtérőre gondolhatunk. Minden szent megtért ember. A szentek valamirevaló emberek voltak, a langyos emberekből nem lesznek szentek. Szentek csak a kockázatot vállaló emberekből lesznek, akik valamit akartak az életükkel. Aztán néha belehibáztak jól, de ha Isten felé fordultak és megismerték, akkor ők a szentek és ők azok, akik többek lettek nálunk az istenszeretben, többek lettek nálunk az alázatban, többek lettek nálunk az áldozathozatalban. Ez az ő titkuk semmi több.

Csak ezt halálosan komolyan kell venni mindegyikünknek! Majd mennek a kedves Testvérek a temetőbe a halottaknak az emlékét fölidézni újra meg újra. Hát miért megyünk? Mert azért akárhogy is nézzük, akikkel egy test, egy vér voltunk, vagy akikkel valamilyen módon jobban tartoztunk össze, mint bárki mással, akkor ezek az emlékek azokat idézik fel, hogy akiknek a sírját felkeressük, azok értünk sokat tettek, azok valóban nagyon sokszor meg tudták mutatni, hogy mennyire szeretnek minket. Talán néha fényes találkozásokban még azt is ki tudták mutatni, hogy jobban szeretnek bennünket, mint önmagukat, és az is eszünkbe juthat, hogy mennyi áldozatot hoztak értünk.

Testvérek! Minden sűrűsödik akkor, amikor az ember az élete értelméről gondolkodik. Amikor mérlegelünk, akkor mindenek mögött a találkozás van, a Jézussal való találkozás. De nyugodtan mondhatom tovább, egymással való találkozás. A Jézussal való találkozás az üdvösséget jelentheti a számunkra, és akkor ez azt jelenti, hogy egymás üdvösségét szolgáljuk és közben a magunkét – mi járunk jól. Hiszen aki az üdvösség útján jár a többi ember szolgálatában a többi ember javára, hát ő lesz az igazi díjazott. Mert másért és másért jobban, másért többet tesz, mint ami elvárható. És ez olyan személyiséget formál és olyan beteljesedett életet jelent, amit még az Isten is értékelt. Köszönjük, Zakeus, a példát!

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Holnap, kedden elseje van, Mindenszentek ünnepe, holnapután 2-án, szerdán meg Halottak napja. Gazsi elkezdte nekem mondani, hogy Mindenszentek ünnepe parancsolt ünnep. Munkaszüneti nap, de ugye a keresztény emberek számára nem parancsolt ünnep, hanem ünnep, és akkor a keresztény ember úgy ünnepel, ahogy kell, nem pedig parancsszóra. Elég volt a diktatúrából minden szinten. Úgyhogy, kedves Testvérek, mert azért természetesen ezeken a napokon az emberek szívesen mennek a temetőbe, egymással találkoznak, úgyhogy este fél 6 órakor lesz szentmise Mindenszentek ünnepén is, meg Halottak napján is. Válasszuk ketté a két ünnepet, ne próbáljunk két legyet ütni egy csapásra, hogy letudjuk Mindenszentek estéjén a halottakkal való lelki találkozásunkat is. Nem, az egyik a dicsőülteknek az ünnepe, a másik meg azoknak az ünnepe, akikkel más értelemben összetartozunk és van adósságunk. Kedves jó Testvérek, akkor ennek megfelelően próbáljunk fölkészülni ezekre a nagyon fontos emlékeztető napokra.

+ *Á L D Á S* +